

1

‘Ik ben zwanger.’ Nét voordat Emma’s billen de stoel raakten, gooide Polly het nieuws eruit. Als een scheet die ze niet langer op kon houden.

‘En je hebt de hele weg hiernaartoe gewacht om me dit te vertellen?’ Emma liet zich alsnog op de stoel zakken en keek om zich heen of ze de bediening al zag. Ze moest haar uiterste best doen om haar gezicht in de plooi te houden bij het horen van deze drie woorden.

‘Ik zocht het juiste moment. Sorry.’

‘Nee, geen sorry. Ik moet sorry zeggen. Gefeliciteerd natuurlijk! Ik ben dolblij voor je. En voor Percy. Tenminste, hij is de vader, toch?’ Emma wreef met haar hand over het kleine tafeltje van oud eikenhout alsof ze een paar onzichtbare kruimels wegveegde.

‘De kans is inderdaad groot dat er over een paar maanden een babytje met vuurrode haren uit mij tevoorschijn komt.’

Natuurlijk was ze blij voor haar beste vriendin, maar terwijl Emma weer om zich heen keek om de blik van een ober te vangen, drong de plek waar ze waren pas echt tot haar door. De kleine wijnbar was omringd door hoge boekenkasten met oude literaire werken. In het Frans weliswaar, maar dat deed niets af aan de sfeer die het de ruimte gaf. In de etalage lagen vintage wijnflessen met een laagje stof erop. Was dat echt of een *tourist trap*, vroeg Emma zich af. Achter Emma’s ribbenkast klopte een horecahart en ze kon nooit een zaak binnenlopen zonder die als een ondernemer te bekijken. En te beoordelen. Ook al zat ze inmiddels bijna een jaar zonder werk, ze had nog altijd last van beroepsdeformatie. Dit concept paste perfect bij Parijs, wist ze direct.

‘Een sauvignon blanc, graag,’ zei Emma toen de ober haar in het vizier kreeg, die haar bestelling met slechts een nukkige knik beantwoordde.

‘Hij kan zich er vast nog steeds niet overheen zetten dat niet de hele wereld Frans spreekt. Of het op z’n minst studeert voordat ze een weekend in Parijs doorbrengen.’ Polly rolde met haar ogen, maar draaide zich ook naar de man toe. ‘Een thee graag.’ Ze draaide zich weer naar Emma. ‘Zou het een sparkling tea worden van al het schuim dat uit zijn mondhoeken komt?’

‘Afijn, we zijn al de hele dag onderweg geweest naar Parijs en nog geen seconde heb ik doorgeslagen dat je zwanger was. Vertel me meer. Hoelang ben je al zwanger? Ik zie werkelijk niks gebeuren bij die wespentaille van je.’ Emma liet haar ogen even naar de buikomvang van Polly glijden. Zelf had Emma altijd een haat-liefdeverhouding gehad met haar lichaam. Toen ze nog de eigenaresse was van haar zaak Boek & Boon met meerdere vestigingen in de Jordaan, was ze te actief geweest om echt dik te worden. Nu ze vooral de huisvrouw uithing, maar nog net zo graag van het beslag snoepte als voorheen, was dat ook direct te zien bij haar heupen. Toch deed het haar tegenwoordig minder dan toen ze nog jong was. Zeg maar jong-jong, want 32 was nog lang niet oud.

‘Soms vraag ik me af hoe mijn leven eruit zou zien als ik niet naar Engeland was verhuisd,’ zei Polly terwijl ze een niet-bestaande plooi in haar rok gladstreek. Zelfs na een dag reizen, én zwanger, zag Polly er nog stijlvol uit. Haar groenbruine ogen gaven haar donkere krullen nog meer glans en als ze sprak, danste haar haar mee.

‘Je bedoelt gevluucht,’ corrigeerde Emma haar.

‘Kun je geloven dat er alweer een jaar voorbij is sinds ik definitief besloot naar Cornwall te verhuizen?’

‘Ik denk in ieder geval niet dat je zwanger zou zijn geweest. Vertel op nou.’

‘Acht weken. Het is nog heel pril. Bijna niemand weet ervan, alleen Vicky, Percy en nu jij.’

‘En jij denkt dat Vicky dit voor zich kan houden? Het hele dorp weet inmiddels waarschijnlijk dat er een kleinkind op komst is.’

‘Nan houdt dit echt wel voor zich. Ja, ze is *chatty*, maar ze spreekt niet voor haar beurt. Hoewel ik niet uitsluit dat Ellie al op de hoogte is.’ Die kans was groot, aangezien Ellie en Vicky beste vriendinnen waren, net als Polly en Emma. En Ellie was ook de oma van Emma’s vriend Steven.

‘Die twee hebben de oppasdagen al verdeeld, wedden? En waar blijven onze drankjes? We hebben wat te vieren. Ik lust ook wel wat te eten bij mijn wijn. Oesters, kaas of brood, maar die ober was al weg voordat ik het kon opperen.’

‘Die oesters mag jij hebben.’ Polly trok een vies gezicht en wees naar haar buik. ‘Vandaag vieren we niet alleen mijn zwangerschap. We zijn hier per slot van rekening om de verkoop van je bedrijven te vieren, Emma. Wat een mijlpaal was dat!’

‘Kun je geloven dat dat óók alweer een jaar geleden is?’ Emma staarde naar de menukaart zonder echt in zich op te nemen wat er stond. Na de verkoop van Emma’s koffiesalons Boek & Boon had Polly voorgesteld dit te vieren in Parijs.

Het was een hectisch jaar geweest. Toen Polly naar Engeland vertrok voor wat rust in haar moeders cottage nadat zij – volkomen onterecht – was beschuldigd van plagiaat, was het Emma die op slag verliefd werd in en op Cornwall. Steven, de knappe fish-and-chipsrestauranteigenaar én kleinzoon van Vicky’s beste vriendin Ellie, won niet alleen een award met zijn restaurant, hij won ook Emma’s hart. Het viel allemaal samen met de verkoop van haar bedrijven, de koffiesalons in Amsterdam die ze met passie en gedrevenheid had opgebouwd en uit liefde weer had verkocht. Daardoor had Emma tijd en geld om heen en weer te pendelen tussen Amsterdam en Falmouth, zonder ook maar een dag te hoeven werken, terwijl Steven zich dag in dag uit uitsloofde in zijn *Catch of the Bay*. Al snel had het stel dan ook besloten samen een huis te zoeken in Falmouth. Of op z’n minst in de buurt van Falmouth, want als er al een huis te koop kwam in het havenstadje was dat voor normale stervelingen niet te betalen. Zelfs niet voor stervelingen die net hun bedrijf hadden verkocht. Emma wilde bovendien het verdiende

geld gebruiken om te investeren in een nieuw bedrijf. Al had ze nog geen flauw idee wat voor bedrijf dat dan moest zijn.

‘Waar blijft Lizzy?’ vroeg Polly.

‘Ze had er al moeten zijn,’ zei Emma, terwijl ze op haar telefoon keek of haar studievriendin van vroeger nog wat had laten horen. ‘Geen bericht nog. Ik ben even naar de wc. Aan haar profielfoto te zien is ze geen spat veranderd sinds onze studententijd. Je herkent haar vast nog wel als ze binnenkomt. Om Lizzy kun je niet heen: de langste benen van Parijs.’

Emma’s rok bleef aan de achterkant van haar bovenbenen en haar billen plakken toen ze opstond van haar stoel, waar ze een duidelijke condensplek achterliet. ‘Dat verdomde Parijs zonder aircó’s,’ mompelde ze zonder dat iemand haar echt kon horen. ‘Ik zweet als een Fransman die gedwongen wordt Engels te spreken.’ Ze hadden hun trip expres vóór de zomer gepland, om de hitte in de stad te vermijden, maar zelfs begin juni was het met 33 graden voor Emma al niet meer uit te houden. De gebouwen voelden als de ijzers van een tostiapparaat op haar huid. Haar haren pluisden als een suikerspin en gaven haar bruine ogen een doffe gloed. ‘Ik mis de zeebries van Cornwall. Ik neem extra zee-meeuwen op de koop toe, maar geef me iets anders dan deze hitte.’

‘Ik heb er geen moeite mee, hoor,’ zei Polly die totaal op haar gemak leek. Zelfs haar bruine krullen leken geen last te hebben van de vochtige warme lucht die Parijs nu teisterde.

Zij natuurlijk niet, dacht Emma. ‘Ik ben zo terug. Niet bevallen in de tussentijd.’

De deur viel piepend achter haar dicht en Emma keek in de spiegel van de wc waar de gemiddelde mijnwerker nog claustrofobisch van werd. Het was er krap en die nauwe Franse afmetingen vond ze maar niets. In Engeland was zij veel meer op haar plek. Haar liefde voor taart, cake en koek was niet verdwenen na de verkoop van haar koffiesalons. Emma was uitermate bedreven met de oven, bijna magisch, en menig Amsterdammer had omgefietst voor haar geroemde *cinnamon rolls*, *lemon poppy cake* en *carrot cake*. Er hadden nog net geen

TikTokrijen gestaan. Boek & Boon was nu in handen van een nieuwe eigenaar, die er vast weer met frisse energie tegenaan ging. Van racen door de stad naar alle vijf haar vestigingen, was Emma overgegaan op een rustiger leven. Dat het inmiddels te zien was aan haar taille, interesseerde haar weinig. Steven vond haar nog net zo aantrekkelijk als de eerste dag dat hij haar zag. Dat maakte ze zichzelf niet wijs, dat was echt zo. Hij zei het immers bijna dagelijks. Tenminste, op de dagen dat ze elkaar zagen.

Het was liefde op het eerste gezicht geweest toen ze bijna een jaar geleden tot aan haar sokken doorweekt voet zette in Stevens restaurant. Ze waren vrijwel meteen onafscheidelijk geweest, voor zolang ze in het land was. Ze was de tel kwijtgeraakt hoe vaak ze het afgelopen jaar wel niet Het Kanaal over was gestoken. De weken zonder Steven vielen haar zo zwaar, dat ze zo snel mogelijk een verblijfsvergunning had geregeld. En een huis. Een droomhuis wel te verstaan.

Emma werkte haar lipstick bij in de krappe ruimte voordat ze weer naar Polly liep. De vloer zag hier zo bruin dat het leek of er net een festival had plaatsgevonden en de geur kwam nog het meest in de buurt van citroen gemengd met schraal bier en urine. Het deed haar aan haar studententijd denken. Bij uitstek de meest onbezonnen tijd van haar leven waarin de vriendschap met Polly was ontstaan. Ook hadden ze Lizzy leren kennen, hoewel er tussen Polly en Lizzy nooit echt een band was ontstaan.

Lizzy was gearriveerd. Het was zeker tien jaar geleden, misschien wel meer, dat ze Lizzy voor het laatst had gezien, maar zelfs van de achterkant herkende Emma haar direct uit duizenden. Haar goudblonde haren schitterden haar tegemoet vanaf het tafeltje waar ze tegenover Polly was gaan zitten. Het moment dat Emma dichterbij kwam, draaide ook Lizzy zelf haar hoofd om. Met een lach zo breed als die van Julia Roberts en op haar voorhoofd een pony die haar Parijse elegantie alleen maar kracht bijzette. Lizzy leek geen dag ouder te zijn geworden. Bizar, dacht Emma, terwijl ze inmiddels bij het tafeltje was aangekomen. Lizzy stond op uit haar stoel als een giraffe die zijn poten onder zich

vandaan vouwt. Giraffen zaten niet lang op hun poten, dat maakte ze kwetsbaar voor roofdieren, maar Lizzy niet. Lizzy wás het roofdier. Althans, zo herinnerde Emma zich haar. Lizzy's lange haren vielen sierlijk over haar schouders. Op haar gezicht was geen enkele rimpel te bespeuren en haar lippen waren opvallend vol. Iets té vol om nog natuurlijk te kunnen zijn en er was bovendien niets mis met Emma's geheugen. Een deel van die lippen zat er al die jaren geleden nog niet. Lizzy was altijd al het type dat plastische chirurgie niet schuwde en Emma wist dat ze er alles aan zou doen om eeuwige jeugd na te streven. Emma keek naar haar studievriendin zoals een etholoog naar een kudde dieren kijkt. Bij haar lag vast geen plasje zweet op de stoel, wist Emma instinctief. Polly zag er niet bijzonder blij uit om Lizzy te zien.

'Voor mij de sancerre.' Lizzy bestelde haar sauvignon blanc bij de ober die op dat moment de drankjes van Emma en Polly bracht, nog voordat ze Emma begroette.

Lizzy was een mensenmagneet. Mannen in het bijzonder. Zij hoefde niet eindeloos te wachten tot een ober de moeite nam je bestelling op te nemen. Zodra zij binnen was, draaide het om haar. Alsof iedereen in de ruimte dat onderling al had afgestemd. Emma was altijd jaloers geweest op haar magnetische werking op het andere geslacht. Maar op de een of andere manier had het vandaag iets sneus, al kon ze er niet de vinger op leggen waarom precies. Het was misschien een combinatie van opgespoten lippen met een net te kort rokje.

'Emma, mijn beste vriendin uit Nederland!'

'Technisch gezien komen we net uit Engeland gereisd,' corrigeerde ze haar snel, terwijl ze elkaar een knuffel gaven en ze Lizzy uit ongemak over haar rug wreef.

'Je woont toch in Nederland, gekkie.' Lizzy sprak alsof ze het tegen een kleuter had.

'Nou,' zei Emma die Polly aankeek met een lach van oor tot oor. 'Nog wel officieel, maar volgende week emigreer ik naar Cornwall. Ik ga samenwonen met Steven.' Het is dat ze nog niet verloofd was, maar anders was dit het moment geweest waarop ze haar hand naar voren stak

om de ring te laten zien. Even leek Lizzy uit het veld geslagen, maar ze herpakte zich voordat Emma het met zekerheid kon vaststellen.

‘Je gaat samenwonen in Engeland? Wauw... Steven dus... dat is je man?’ vroeg Lizzy.

‘Vriend,’ zei Emma resoluut. ‘De sleutel van ons nieuwe huis hebben we al, maar Steven is druk aan het verven en klussen, zodat we er volgende week in kunnen.’

‘Stiekem ben ik wel jaloers op je nieuwe paleis,’ zei Polly achterovergezakt in de harde houten stoel. ‘Hoewel ik écht niet in Rame hoeft te wonen.’ Polly was altijd al uitgesproken geweest en nam geen blad voor de mond.

‘Het huis maakt wel veel goed, vind je niet?’ Het huis in Rame was groot, licht, had een enorme tuin en nog belangrijker, een gigantische keuken. ‘Jouw cottage is natuurlijk al perfect, maar dat is een lot uit de loterij. Die kunnen we nu eenmaal niet allemaal hebben.’

‘Toch moet ik ook om me heen gaan kijken. Mijn moeder belde dat ze haar cottage weer helemaal voor zichzelf wil. “Het is nu wel mooi geweest”, zei ze letterlijk. Ik snap het wel. Ik ben er al meer dan een jaar en Percy loopt ook in en uit alsof het zijn cottage is, maar die vrijgezellenflat van hem, daar wil ik nog niet dood gevonden worden.’ Polly maakte er allerlei dramatische handgebaren bij zoals alleen zij dat kon doen. Percy, de bekendste pasty-bakker uit de regio had Polly's hart al gauw veroverd toen zij zich had teruggetrokken in Cornwall. Het liet even op zich wachten tot die twee dat ook echt naar elkaar hadden uitgesproken. De eerste keer dat Emma hen samen had gezien, wist ze dat zij en Percy bij elkaar hoorden. Na maanden om elkaar heen draaien waren ze daar zelf ook achter. Met inmiddels een baby in het vooruitzicht.

‘Het is zo lief om te zien hoe Steven zich uit de naad werkt om jou een zachte landing te geven in je nieuwe thuisland. Het is ook nog eens hartstikke druk in het restaurant. Waar haalt die man de tijd vandaan?’

‘Hij slaapt gewoon wat minder vrees ik. Bovendien, hij hoeft het alleen nog maar uit te voeren. Het échte zware werk heb ik al voor hem

gedaan: kleuren uitzoeken, indeling van de keuken die vandaag gebracht wordt en natuurlijk de meubels. Die heb ik al gekocht.'

'Wat een teamwork en Steven die het overal maar mee eens is,' zei Polly.

'Hij is juist blij dat ik dit heb geregeld en uitgezocht. Ik vind klussen verschrikkelijk en hij vindt alles wat ik net opnoemde geen bal aan. Win-win noem je zoiets.'

'De chemie tussen jullie is werkelijk niet te doven.'

'Steven is inderdaad mijn lot uit de loterij. Laten we daarop drinken,' zei Emma terwijl ze haar glas hief.

Lizzy staaarde naar de lege plek op tafel voor haar. 'Waar blijft mijn wijn?' En keerde zich weer naar Emma. 'Ik heb je al zolang niet gesproken. Het lijkt wel een eeuwigheid geleden dat we samen studeerden. Ik kan me amper nog voorstellen hoe het is om in Nederland te wonen. Veel te gewoontjes voor mij. Ik moet niet denken aan een huisje-boompje-beestjesituatie.' Lizzy leek een gesprek in haar eentje te voeren. 'Vertel me eens hoe je Boek & Boon gaat runnen vanuit Engeland.'

'Ik heb alle filialen vorig jaar verkocht en terwijl dat speelde was ik bij Polly op bezoek in Falmouth en leerde ik Steven kennen.'

'En nu ga je er dus wonen?' vroeg Lizzy.

'Ja, alles viel op z'n plek. Hoewel, Falmouth bleek lastig. Er komt maar weinig beschikbaar en wát er beschikbaar komt, is gierend duur. Dus verhuizen we naar Rame.' Toen ze Lizzy's vragende blik zag, zei ze er snel bij. 'Zo'n zeven mijl verder het land in.'

'Oké, gewoon even Europese, normale mensentaal graag.'

'Elf kilometer. Ongeveer. Een klein half uurtje landinwaarts rijden vanaf Polly's cottage in Falmouth. Als er geen file staat op die onmogelijk smalle wegen.'

'Wat een ontwikkelingen, en zo snel. Steven moet wel heel bijzonder zijn. Gefeliciteerd. Ik kan niet wachten om hem een keer te ontmoeten,' zei Lizzy dromerig voor zich uit starend. Haar aandacht keerde al snel weer terug toen de ober haar drankje bracht, dat zij

zonder te bedanken aannam. ‘Misschien kom ik binnenkort wel langs in Engeland.’

Emma vroeg zich af waarom dat meer als een dreigement klonk dan als iets leuks. ‘Als je denkt dat ik snel ga... Polly is zwanger.’ Emma wees met haar glas nog in de hand naar Polly, waardoor de wijn bijna over de rand klotste. Polly schrok duidelijk wakker bij het horen van haar naam. ‘En heeft een van de meest beluisterde podcasts van het Verenigd Koninkrijk.’

‘Wat? Sorry, hormonen,’ zei Polly. En ze barstten alle drie in lachen uit.

‘Ik vroeg me al af waarom er een kop thee voor je neus stond in plaats van een glas wijn. Ik bedoel, je bent in Párijs!’

‘Proost,’ zei Polly terwijl ze – waarschijnlijk – wat maagzuur weg-hikte.

‘Zwanger dus... gefeliciteerd. Wat kan er toch veel veranderen in een mensenleven.’

‘Ik ben 33, heb de leukste man van heel Cornwall in mijn cottage zitten, mijn schaapjes op het droge. Het was tijd voor een baby. Het eerste woordje wordt vast “pasty” en ik weet zeker dat mijn nan hem of haar nog erger verwent dan ze bij mij heeft gedaan.’

‘Ik ben zo ver nog niet, hoor. Er wacht nog veel avontuur op mij, maar ik wens je veel plezier.’ Lizzy sloeg haar glas achterover na die laatste opmerking die ze bracht als een grapje, maar voor Emma voelde als een sneer.

Het volgende uur praatten ze op een tempo waar de Gilmore Girls nog een puntje aan konden zuigen over wat er in de afgelopen maanden en jaren allemaal was gebeurd, want ook Lizzy had niet stil gezeten. Ze ontsnapte alleen uit het gesprek om meer wijn te bestellen, maar zat verder op het puntje van haar stoel om alle verhalen van Emma en Polly, maar vooral Emma, in zich op te zuigen als een mug die net een nacht heeft doorgehaald. Hoewel Emma de grote lijnen alkende, vertelde Lizzy dat ze in Parijs bij een rijke man werkte als verpleegster. Infirmière Lizzy, zuster Lizzy, met de meest commerciële

handen die je maar aan je bed kon hebben. Emma concludeerde al snel dat vooral geld haar drijfveer was. Emma en Lizzy kenden elkaar van de opleiding tot verpleegster. Waar Emma al gauw tot het inzicht kwam dat een beroep met naalden, bloed en infusen niks voor haar was, ploeterde Lizzy ijverig door. De opleiding was niet per se haar roeping, maar Emma wist dat Lizzy van huis uit had geleerd dat je met een verpleegstersdiploma altijd werk had. Ze hadden het thuis niet breed gehad en Lizzy wilde niet eindigen zoals haar ouders. Hun falen (in haar ogen) was haar onuitputtelijke drijfveer en ambitie geweest. Lizzy had naast haar studie zoveel mogelijk uren gewerkt en liet haar verleden van armoede en verval steeds verder achter zich.

De aantrekkingskracht die Lizzy bezat, was er altijd al geweest. Emma vermoedde dat ze als een Kardashian uit de baarmoeder was geperst; klaar voor de spotlights. Na het behalen van haar diploma was Lizzy gestart als verpleegster. Niet in het ziekenhuis, maar als zpp privé-zuster. Ze stond aan het bed van rijke, hulpbehoevende mensen. Vaak waren er maar weinig familieleden die naar hen omkeken, om wat voor reden dan ook, maar was er wel genoeg geld om die hulp in te huren. Lizzy was in dat gat gedoken als elitezuster. Polly noemde het geïkhaaid, Lizzy noemde het slim zakendoen en Emma vond dat voor beide kanten wat te zeggen was.

‘Moet jij niet nog werken?’ vroeg Emma toen Lizzy haar vierde glas Sancerre bestelde.

Lizzy keek op haar telefoon. ‘Ja, zo. Ik heb nog wel tijd voor één glas. Dit is Parijs,’ zei ze, duidelijk verbaasd over de vraag. De blik die Emma vervolgens moest incasseren gaf haar vooral het gevoel niet te begrijpen ‘hoe het werkt in Parijs’ en Lizzy wist dat duidelijk wel. ‘Ik weet wat ik doe. Van een paar glazen wijn gaat niemand dood,’ zei Lizzy, terwijl ze haar kin nog verder de lucht in stak en kon rekenen op een dodelijke blik van Polly.

‘Hoe ben jij eigenlijk in Parijs bij die oude man beland?’ vroeg Polly die oprecht geïnteresseerd leek.

‘Mijn moeder heeft me hierheen gelokt.’ Lizzy nam nog een flinke slok van haar wijn en keek alsof ze twijfelde welke variant van dit verhaal ze zou vertellen. ‘Na die vergissing met mijn vader is mijn moeder alleen nog maar voor mannen met geld gegaan. Je kunt haar gerust een golddigger noemen.’ Haar ogen leken even te schitteren bij dat woord, golddigger, en Emma vroeg zich af of dat erfelijk zou zijn. ‘De man met wie ze nu al flink wat jaren samen is, was daar geen uitzondering op. Hij woont hier in Parijs, waar niemand haar kende, wat waarschijnlijk geen toeval was. Hij is ziek en takelde uiteindelijk zo ver af, dat verpleging gewenst was. Hij wilde geen reguliere zorg, want hij is veeleisend en dat was het moment dat mijn moeder mij heeft gevraagd. Ik verzorg nu al zo’n twee jaar haar nieuwe man.’ Emma kon uit haar gezichtsuitdrukking maar lastig opmaken of dat wel of niet positief was. Gevalletje botox waarschijnlijk, dacht ze.

‘En hoe gaat het nu met je moeder?’ vroeg Emma.

‘Gewoon hetzelfde als altijd,’ antwoordde Lizzy die een blik op haar telefoon wierp.

‘Is ze niet verdrietig dat haar nieuwe man ernstig ziek is? Wat heeft hij eigenlijk?’ vroeg Emma door.

‘Het gaat haar alleen maar om het geld. Het zware werk mag ik doen.’ Niet positief dus, concludeerde Emma zelf maar. ‘Ik doe het nu met zijn zoon om haar te stangen.’

Emma voelde haar telefoon trillen in haar tas tegen haar dijbeen en keek tegen al haar principes in op het scherm. ‘Steven belt. Ik moet deze even opnemen. Ik ben zo terug.’

Emma liep naar de deur, liet Polly verbouwereerd achter bij Lizzy en het voelde alsof er een warme föhn op haar gericht werd toen ze eenmaal buiten stond. De oude deur viel met veel gepiep en gekraak achter haar dicht. Ze was allang blij dát hij weer dichtging en niet uit z’n scharnieren brak, zo broos zag het pand eruit.

‘Emma?’ vroeg Steven aan de andere kant van de lijn. Ze hoorde direct aan zijn stem dat er iets mis was.

‘Het gaat niet goed met Ellie.’